

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگردان از: رض نافع

۱۲ جنوری ۲۰۲۱

آیا امریکا در حال نابودی است؟

امریکا زیر دندان زمان همانگونه جویده می شود که رُم جویده شد

واقعیتی که نخبگان ایالات متحده با آن روبه رو هستند تا همین چند سال پیش غیر قابل تصور تلقی می شد: مظهر قدرت در ایالات متحده، نه به دست دشمنان خارجی، بلکه توسط شهروندان خودش به تصرف در می آید. در واشنگتن دی سی تصویری تاریک از یک دموکراسی ناکارآمد ترسیم شد که در آن رئیس جمهور از کاخ سفید طرفداران خود را به حرکت به سوی کاپیتول دعوت کرد. جایی که اعضای کنگره قصد داشتند پایان کار این ریاست جمهوری را رسمیت بخشند. این واقعیت که مردم در این روند گشته شدند، این که سیاستمداران مجبور به فرار از کاپیتول شدند و این که آشکارا دیده شد که ارگان های امنیتی نتوانستند به اندازه کافی از کاپیتول که مظهر قدرت دولت امریکاست دفاع کنند، این تصویر تاریک را تاریک تر ساخت. واکنشهای قدرت های مستقر در این سو و آنسوی اقیانوس اطلس، هم اینجا و هم آنجا، نگران کننده اند. هم اینجا و هم آنجا توضیح این امر دشوار است که چرا غرب باید تحت لوای امریکا در جهان نمایندگی فانوس راهنمای دموکراسی را

به عهده بگیرد و این که گویا غرب وظیفه دارد در هر جای جهان که این ارزشهای غربی نتوانند خود را به کرسی بنشانند در آنجا دخالت کند و به پیروزی آن ارزش ها کمک برساند.

رئیس کمیسیون اتحادیه اروپا، «اورسولا فون در لاین»، تأکید کرد: «من به قدرت نهادهای ایالات متحده و دموکراسی اعتقاد دارم»، درست مثل این که مقام خود او و نهادهای که او در رأس آنست خود مظاهر بی کم و کاست دموکراسی هستند. آنگلا مرکل، صدراعظم المان نیز از مشاهده ناآرامی های واشنگتن «عصبانی و ناراحت» شده است در حالی که او همیشه ناآرامی هائی که در مینسک و جاهای دیگر رخ داده بود به عنوان تصمیم گیری های دموکراتیک ارزیابی کرده بود.

جورج بوش (پسر) رئیس جمهور اسبق امریکا که اگر در دنیا حساب و کتابی بود او می بایست سالها پیش در دادگاه جنگی محاکمه می شد، در باره رویداد های واشنگتن گفت این شکل از اعتراض ویژه جمهوری های تولید کننده موز است – نه در جمهوری دموکراتیک ما. بگذریم از این که این دولتمرد به طور چشمگیری به عموم مردم جهان نشان داده است که آتش جنگ در جمهوری های تولید کننده موز چگونه شعله ور می شود، خیلی ساده «با دروغ». جامعه جهانی هنوز هم با عواقب جنگ شکست خورده ای که او آغاز کرد رو در روست، یعنی «جنگ با ترور».

رسانه های برجسته غربی از «افراط گرایان راست» سخن می گویند که به پایتخت حمله کردند. خوب بله، ممکن است این طور باشد – حتی به احتمال زیاد افراط گرایان راست، جنایتکاران و خشونت طلبان با دیگر معترضان درگیر شده اند، همانطور که در سایر تظاهرات نیز افراط گرایان چپ و جنایتکاران نیز همین کار را کرده اند. ولی اگر تمام شهروندان امریکا را که از انتخابات ناراضی هستند و در برابر هیأت حاکمه قرار گرفته اند فله ای راستگرایان افراطی بدانیم آنوقت دیگر این تلاش رسانه ها که می کوشند چنین وانمود کنند که گویا امریکا مهد حقوق بشر است، نمودار واقعیت نیست، زیرا اینطور که مشاهده می شود کم نیستند آن شهروندان امریکا که در کنار معترضان قرار دارند. ولی نه جست و جو برای یافتن چنین تفکراتی در رسانه ها راه به جایی می برد و نه جست و جوی تحقیقی دقیق و علمی برای یافتن عللی که به برخاستن طوفان و حمله به کاپیتول انجامید.

زیرا آنچه چشمگیر است این است که نیروهای امنیتی از عهده دفاع از کاپیتول بر نیامدند در حالی که معمولاً در عملیات معمولی و گشت های خیابانی انگشتان به سرعت آماده کشیدن ماشه است.

در اروپای غربی نیز تلاشی بیهوده برای دست یافتن به اعماق و یافتن علت واقعی رخ دادن این وضع اسفبار در «کشور خود خدا» صورت می گیرد. این نکته را مدیون روشنفکران برجسته ایالات متحده امریکا مانند نویسنده فقید گور ویدال هستیم که در مصاحبه ای با FAZ در سال ۲۰۰۱ اظهار داشت:

«در کشور من، یک درصد صاحب همه چیز است، بیست درصد بسیار خوب زندگی می کند زیرا در کنگره و در نیویورک برای آن یک درصد کار می کنند. ولی ۸۰ درصد مردم، خلاف دعاوی تبلیغاتی که المانها، اروپائی ها و خود امریکائی ها آن را می بلعند، بسیار بد زندگی می کنند. فقر شدیدی بر امریکا حاکم است. همانطور که می دانید، ما اصلاً نظام بهداشت عمومی نداریم، هیچ نظام آموزشی وجود ندارد که شایسته این نام باشد، از ما مالیات سنگینی دریافت می شود ولی ما از پول خود هیچ سودی نمی بریم. همه چیز نصیب جنرال ها می شود.

به این پرسش که آیا امریکا به ته خط رسیده است بدشواری می توان پاسخ داد. امریکا هنوز یگانه قدرت نظامی است که می تواند نیروی خود را طی ۲۴ ساعت در هر نقطه جهان مستقر سازد. انرژی این ابرقدرت و پتانسیل مبارزه آن برای خروج از بحران ها را نباید دست کم گرفت، همانطور که تأثیر جهانی آن را از طریق رسانه ها، برخورده فرهنگ ها، موسیقی و ادبیات نمی توان ناچیز شمرد. با این حال، از اوایل سال ۲۰۰۸، به عنوان بخشی از یک

مطالعه، سرویس های مخفی امریکا به این نتیجه رسیدند که ایالات متحده طی دو دهه آینده به طور محسوسی قدرت خود را از دست خواهد داد.

ایالات متحده احتمالاً هنوز به اتمام نرسیده است، اما شاید کیف پول واشنگتن رو به پایان، پایان باشد. در این زمینه باید هشداری از دوران Imperium Romanum امپراتوری رم را به خاطر سپرد که با نقل قول زیر منتقل شده است :

«روم به دست دشمن فرو نمی افتد ، بلکه دندان زمان است که آن را می جود.»

راشا تودی

آینده ما